

Cílem této práce je nastínit vývoj mincovnictví a změny na mincovních vyobrazeních v období vlády císaře Justiniána I, tedy období, které se ještě aktivně hlásí k odkazu antiky, ale většinou soudobých historiků je pokládáno již za počátek středověku.

Mou hlavní snahou bylo postihnout změny, ke kterým v mincovnictví v této době došlo, a to především změny v ikonografii. Chtěla jsem popsat prvky, kterými Justiniánovy mince navazují na pozdně nmskou tradici, a také charakterizovat ty motivy, které již není v žádném nnpadě možné považovat za antické.

Císař Justinián se aktivně hlásil k odkazu římského impéria a jeho mateřským jazykem byla zřejmě latina. Na druhé straně to byl křesťanský panovník, pro kterého se spíše než imperátor hodí označení autokrátor. Byl to císař, který se nezajímal o antickou filozofii, uzavřel Platónovu Akademii, zabýval se teologickými otázkami a nechal kodifikovat nmské právo.

Byzantská říše byla ve své době chápána jako pokračovatel říše římské.

Označení „Byzanc“ bylo formulováno teprve humanisty a samotní „byzantinci“ sami sebe označovali jako Romaioi. Ačkoli řečtina byla jazykem lidových vrstev, na úřadech a ve vojsku v raném období Byzance stále ještě byla hlavním jazykem latina. K naprosté převaze řečtiny došlo až v 7. století. Samozřejmě je také otázkou, do jakého období je možné dějiny nazývat ještě starověkem a odkdy je možné použít označení Byzanc. Někteří byzantologové kladou počátek Byzance do doby, kdy bylo do Konstantinopole přeneseno centrum římské říše, tj. do období Konstantina Velikého. Jiní jej datují rozdělením říše na západní a východní. Také se někdy jako začátek byzantského období uvádí rok 410, kdy Alarich vyplenil Řím. Řada historiků vnímá právě Justiniána jako prvního byzantského císaře a stejně tak numizmatici označují jeho ražby jako raně byzantské.